

Hồi 80

Côn Luân Trọng Môn Quy Đuổi Đệ Tử

B

ông có một giọng kêu thất thanh :

- Phụng tử tử ! Tử tử đừng đi, muội còn nhiều lời muốn nói với tử.

Mọi người nhìn theo hướng có tiếng gọi thì thấy Lý Thanh Loan phi thân tới le như con chim én.

Bạch Vân Phi nhún mình một cái, nhảy tới gần trước mặt Lý Thanh Loan, nói :

- Loan muội muội, chúng ta trở về thôi !

Thần sắc đầy vẻ đau khổ, Lý Thanh Loan lắc đầu :

- Đại tử tử ! Tử không thương hại Phụng tử sao ? Cánh tay đã đứt mất, mái tóc xanh trên đầu cũng bị cắt hết, chúng ta không lẽ để Phi Phụng trở về sống cảnh cô độc, tàn tật như vậy ? Không ! Không được ! Muội muốn sống bên Phụng tử mãi mãi !

Lời nói đầy tình cảm, chân thật của Lý Thanh Loan khiến Bạch Vân Phi cảm thấy áy náy trong lòng, nên đứng sững sờ không dám can nữa.

Mã Quân Vũ đang buồn khổ vì vết thương của Tô Phi Phụng, giờ lại nghe những lời của Thanh Loan. Chàng bất giác rơi lệ lã chã. Chàng sức nhớ mình hiện đang đứng trước quần hùng, nên vội giả vờ cúi đầu, quay mặt qua phía không người.

Lý Thanh Loan lách khỏi cánh tay Bạch Vân Phi, nhảy vội tới nắm tay Tô Phi Phụng than thở :

- Tử tử ! Tử đừng về, ở lại đây với chúng tôi, đến khi nào vết thương nơi cánh tay tử lành hẳn thì chúng tôi đưa tử về nhé !

Những cử chỉ và lời nói của Lý Thanh Loan làm cho tất cả quần hùng có mặt đều cảm động sững sờ.

Tô Phi Phụng từ từ mở mắt nhìn Thanh Loan, đầy cảm mến, nói :

- Loan muội muội ! Tử cảm ơn mối quan tâm của muội đối với tử nhiều lắm ! Tử mong muội đừng lo sợ nữa, tuy tử bị đứt một cánh tay, nhưng không chết đâu, muội để hỷ tử về. Và đến trung thu sang năm mời muội và Đại tử tử đến tổng cuộc Thiên Long Bang thăm tử nhé.

Đỗ Duy Sinh đứng gần, thấy tình quyến luyến của Lý Thanh Loan đối với Tô Phi Phụng và vẻ mặt buồn thảm của Mã Quân Vũ, nên nảy ra một ý, liền cười ha hả, nói :

- Lệnh ái của Tô Bang Chủ được người của phái Côn Luân quan tâm như vậy, lão phu tin chắc sau này giữa hai phái sẽ xảy ra những câu chuyện kỳ quặc trên võ lâm.

Mã Quân Vũ giật mình, biết Đỗ Duy Sinh cố tình tìm lời nói xấu định, mở miệng hỏi thì Thông Linh đã lớn tiếng nói trước :

- Đỗ huynh là một Chưởng Môn nhân một phái mà lại nói như vậy, có phải Đỗ huynh muốn gây sự phải không ?

Đỗ Duy Sinh cười khà khà, rồi lớn tiếng nói :

- Thông Linh đạo trưởng nói quá nặng rồi ! Tuy Đỗ Duy Sinh này không tài ba gì nhưng cũng không đến nỗi nói khoác lác lăm đầu.

Mặt đỏ phừng phừng, Thông Linh đạo trưởng định gằn giọng hỏi thì Tô Bằng Hải đã xen vào nói trước :

- Thiên Long Bang và phái Côn Luân từ xưa nay chưa có xảy ra việc gì cả, nhưng không khi nào có hành động như Đỗ huynh, lừa lúc lâm nguy bắt tiểu nữ để làm con tin.

Đỗ Duy Sinh nghiêng răng, chưa kịp trả lời thì Hạ Vân Phong cười nhạt nói :

- Tô huynh ! Chúng ta chớ nên nói nhiều vô ích. Tốt nhất cứ để Mã Quân Vũ, đệ tử phái Côn Luân kể lại sự thật là rõ !

Đang đau khổ, Mã Quân Vũ nghe Hạ Vân Phong nói như vậy, chàng cảm thấy lạnh toát cả người.

Bạch Vân Phi thấy Mã Quân Vũ đang khổ tâm, vội xen vào nói :

- Hạ đạo trưởng buộc Mã thiếu hiệp của phái Côn Luân như vậy, theo văn bối thấy Hạ đạo trưởng cưỡng ép người một cách quá đáng.

Hạ Vân Phong cười ha hả, không nói.

Bạch Vân Phi thấy lão cười quá khác thường, vội lớn tiếng :

- Hạ đạo trưởng ! Đạo trưởng cần gì phải vạch lá tìm sâu. Sự thật không ai có thể che dấu được. Chúng ta cứ chờ đợi sau này công luận trên võ lâm sẽ phê phán. Hạ đạo trưởng thấy lời văn bối có đúng không ?

Hạ Vân Phong mỉm cười, gật đầu nín lặng.

Nghiêm sắc mặt, Thông Linh đạo trưởng quắc mắt nhìn Mã Quân Vũ khiến chàng rợn cả người, toát mồ hôi như tắm.

Bạch Vân Phi đảo mắt nhìn qua trận địa, cảm thấy tình hình còn kéo dài thì rất nguy hại, nên vội nói với Tô Bằng Hải :

- Tô Bang Chủ ! Giờ đây văn bối thấy cũng không còn điều gì quan trọng nữa, xin tạm biệt. Trung thu năm tới văn bối sẽ đến Kim Bắc xin yết kiến quý tổng cuộc.

Tô Bằng Hải gật đầu, nói :

- Bạch cô nương nói rất đúng ! Thôi chúng tôi cũng không muốn làm phiền chốn thanh tao của cô nương. Vậy xin cáo biệt.

Dứt lời, lão phát Long Đầu Trượng, tức thì năm phen kỳ bang cuộc liền hộ tống Tô Phi Phụng rời khỏi Quát Thương Sơn.

Lý Thanh Loan nhìn theo chiếc kiệu đang khiêng Tô Phi Phụng đi, bất giác hai giò lệ rơi tầm tã.

Mã Quân Vũ đứng sững sờ như pho tượng đất.

Chớp mắt, cả bọn Thiên Long Bang và ba đại môn phái rời khỏi Quát Thương Sơn.

Huyền Thanh đạo trưởng liền quay lại Mã Quân Vũ, rồi hỏi Bạch Vân Phi :

- Việc nguyên nhân bị lôi kéo vào chỗ khó giải đó, chính bản đạo tuy trước kia đã dạy dưỡng nó nhiều năm, mà đến hôm nay cũng không rõ được. Không biết Bạch cô nương có thể cho lão rõ cái bí ẩn trong đó không ?

Bạch Vân Phi chau mày, nghiêm mặt nói :

- Muốn hiểu rõ nguyên do thì phải nói lại những việc trước đây một năm.

Huyền Thanh đạo trưởng gật đầu, nói :

- Xin Bạch cô nương chịu phiền kể lại, lão quá nóng lòng.

- Từ khi Ngọc lão tiền bối bị trúng độc rắn, đạo trưởng đến Diên Châu tìm Ngự Ẩn Tiêu Công Nghĩa, thì nhờ Tô Phi Phụng chỉ nơi ở của Tiêu Công Nghĩa tại Thuyết Thạch Minh. Rồi từ đó Phi Phụng có thâm ý muốn làm cho Mã Quân Vũ mang ơn, để đối xử với nàng được tình thâm hậu. Như vậy theo luật võ lâm, về ân nguyện, không biết hành động của Tô Phi Phụng được kể là ân của quý phái không ?

Thông Linh đạo trưởng liền đáp :

- Điều đó phải kể là ơn.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Tô Phi Phụng làm ơn với quý phái vốn là tình cảm, nhưng nàng cũng không nghĩ đến việc quý phái trả ơn lại. Đâu ngờ việc may lại gặp, lúc nàng đi vào núi Nga Mi bị môn hạ phái Nga Mi bắt giữ, mà lại gặp môn hạ của quý phái chạy đến. Như vậy vẫn bối không biết theo quy luật võ lâm, nếu ba vị tiền bối gặp việc đó, thì có nên ra tay giúp không ?

Thông Linh đạo trưởng thở dài, lưỡng lự một tít, rồi nói :

- Tô Phi Phụng làm ơn cho phái Côn Luân chúng tôi, thì theo quy luật võ lâm, người của phái Côn Luân gặp việc như vậy, không thể khoanh tay ngồi ngó.

Nàng liền nói :

- Như vậy đúng rồi ! Vì vậy đệ tử của quý phái muốn cứu Tô Phi Phụng mới gây sự với phái Nga Mi, đâu phải là tội lỗi.

Thông Linh đạo trưởng nghiêm sắc mặt nói :

- Thật ra nếu vì bốn phạm thì hành động đó không sai lắm !

Bạch Vân Phi nghe câu nói có ý khắc khe nên nói :

- Sai là Tô Phi Phụng có tình sâu nghĩa nặng với Mã thiếu hiệp, nên nàng làm trái với môn quy trong bang cuộc, đã cứu Mã thiếu hiệp mấy lần, lại còn cho linh đơn để giải tuyệt thế kỳ độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn. Không biết ơn nàng cứu Mã thiếu hiệp như vậy, có kể là trọng không ?

Thông Linh đạo trưởng nhìn Mã Quân Vũ một cái, rồi đáp :

- Cứu mạng trong lúc đại nạn thì ơn ấy không phải nhỏ.

- Văn bối không kể lại, ba vị tiền bối cũng đã rõ rồi. Tại sao Mã huynh thấy Tô Phi Phụng bị thương mà cảm động đến nỗi không còn phân biệt được phải trái.

Thở một hơi dài thườn thượt, Thông Linh đạo trưởng nói :

- Đa tạ Bạch cô nương giải rõ, bản đạo biết được điều bí ẩn này, sẽ suy qua sự tình mà xét lại.

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ thoát xen vào :

- Mã thiếu hiệp tuy đánh một lão hòa thượng phái Nga Mi bị thương, nhưng Mã thiếu hiệp cũng bị nội thương rất nặng. Nếu không có Lam cô nương và chủ nhân tôi giải cứu thì trên võ lâm này không có ai cứu được...

Bạch Vân Phi liền ngắt lời :

- Vết thương đó chính tôi cũng bó tay chịu thua, chỉ hoàn toàn nhờ Đại Ban Nhược Huyền Công của Lam muội muội mới cứu được tính mạng Mã huynh mà thôi.

Phàn Tú Vỹ sững sờ một tí, rồi hỏi :

- Nếu Mã thiếu hiệp bị chết dưới tay của môn hạ phái Nga Mi, không biết ba vị có nên bỏ qua mối thù đó không ?

Huyền Thanh đạo trưởng nhìn Mã Quân Vũ rồi quay qua Bạch Vân Phi nói :

- Vũ nhi bị thương nặng, chính bản đạo đã thấy tận mắt. Đúng là Bạch cô nương đã ban ơn cho hai đời đệ tử phái Côn Luân chúng tôi. Bản đạo quyết không dám quên...

Bạch Vân Phi lắc đầu, mỉm cười nói :

- Ông đó xin đừng nhắc đến nữa! Chỉ yêu cầu ba vị tiền bối lưu lại cho văn bối chút cảm tình thì văn bối đã thỏa mãn lắm rồi.

Thông Linh đạo trưởng ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Phái Côn Luân chúng tôi thật mang ơn Bạch cô nương. Nhưng xin cô nương đừng xen vào việc, buộc chúng tôi làm trái môn quy mà Chưởng Môn tổ sư chúng tôi mấy đời tạo ra. Chúng tôi chỉ có quyền xét theo tình lý. Nếu nó đã phạm vào đại luật của bốn môn, thì phải xử theo nghiêm luật, chứ không thể vị tình.

Mặt hơi biến sắc, Bạch Vân Phi nói :

- Môn quy của phái Côn Luân chỉ dùng để kèm chế môn hạ trong phái mà thôi, còn đối với người ngoài thì không thể bị ràng buộc. Vậy xin ba vị tiền bối đừng trách văn bối nói câu này. Đạo trưởng là Chưởng Môn nhân của một phái, và cũng là người đại minh, thì thử hỏi Quốc Luật, Vương Pháp đem so với môn quy của quý phái như thế nào ? Đạo trưởng trừng phạt môn hạ, mà nắm đại quyền sinh sát, e có quá hà khắc chăng ? Vả lại, nếu muốn gia tội thì thiếu gì duyên cớ để nói. Nhưng giới luật không ngoài nhân tình, đạo trưởng trách văn bối đã vịn vào ơn huệ để xen vào nội bộ quý phái. Nếu đạo trưởng cho việc ấy là một đại kỵ trên võ lâm, thì văn bối không muốn dựa vào cái ơn giúp quý phái mà chỉ lấy danh dự một khách quan. Xin đạo trưởng đừng tìm lý lẽ kết tội Mã Quân Vũ theo nghiêm luật của quý phái. Không biết ba vị tiền bối có thể vị tôi chăng ?

Thông Linh đạo trưởng mặt biến sắc, Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử cũng sống sờ, không nghĩ ra một câu nào trả lời.

Lam Tiểu Diệp nghe rõ những u uất của Mã Quân Vũ và thấy rõ môn quy quá nghiêm khắc, lòng nàng đau đớn vô cùng, mặt nàng biến đổi qua nhiều sắc thái.

Chính Lam Tiểu Diệp là một thiếu nữ hận nhất về tình yêu, nhưng cái cừu hận ấy nay đã biến mất. Đối với Mã Quân Vũ, lòng nàng còn đau khổ hơn Bạch Vân Phi.

Mã Quân Vũ thấy Lam Tiểu Diệp và Bạch Vân Phi đều có ý bào chữa, lo lắng cho chàng, lòng chàng rất đau khổ. Nhưng chàng lại không muốn để các vị sư trưởng phải bận tâm như vậy.

Chàng cố quên hết cảm tình, bước tới cúi chào Bạch Vân Phi và nói :

- Cả năm nay nhờ tử tử cứu mạng mấy lần, ơn đức đó tôi không bao giờ dám quên. Nhưng tôi đã được ân sư nuôi dưỡng hơn mười hai năm và liệt thân vào môn hạ đệ tử của phái Côn Luân thì phải tuân theo môn quy. Lòng lo lắng của tử tử, tôi xin ghi nhớ mà thôi.

Thở dài thăm nảo, Bạch Vân Phi nói :

- Lâu nay tuy Vũ huynh gây nên hận thù với các phái nhưng sự thật không phải lỗi của Vũ huynh. Chỉ vì Vũ huynh không dám nói lên sự thật mà buộc lòng tiếp nhận nghiêm luật để tròn đạo nghĩa. Nhưng việc không phải đơn giản như vậy được. Nếu Vũ huynh ôm hận mà

chết đi, thì kỳ đại hội quần hùng sang năm ở Thiên Long Bang sẽ có những điều ân hận vô cùng...

Nàng nhìn qua Lam Tiểu Diệp một cái, rồi nói tiếp :

- Không phải chỉ riêng phái Côn Luân bị hủy diệt, mà trên võ lâm cũng mất đi một trọng trách. Vũ huynh sẽ mất đi một sự nghiệp truyền lại trên võ lâm sau này. Diệp muội đã từng nói với tôi, là Diệp muội thấy Vũ huynh rất thanh kỳ, cao thượng, nên muốn chỉ điểm về yếu quyết thượng đẳng của võ học, để sau này Vũ huynh trở thành một trượng phu trên giang hồ. Còn tôi và Diệp muội muội đều là hạng nữ nhi, không thể lặn lội mãi với đời được.

Mã Quân Vũ thở dài, giữ vẻ bình tĩnh nói :

- Xin đa tạ thâm tình của tử tử và Diệp cô nương, nhưng tôi không thể trái môn quy được.

Bạch Vân Phi cũng ân cần nói :

- Không chừng một vài năm nữa, tôi và Diệp muội sẽ cùng nhau ẩn cư vào rừng sâu, xa lánh thế tục. Chỉ tiếc võ công tuyệt thế của Diệp muội bị chôn vùi trong núi thẳm, không giúp ích gì được cho đời. Và một điều đáng ngại hơn nữa là nếu sau này Diệp muội có điều gì bất ý, thì lúc ấy chẳng những giang hồ nổi sóng mà còn nguy hại cả đến...

Thoạt nhiên thấy ánh mắt của Tiểu Diệp đầy sát khí, Bạch Vân Phi không dám nói nữa.

Nàng quắc mắt nhìn Côn Luân Tam Tử, lạnh lùng nói :

- Mã Quân Vũ là môn hạ của phái Côn Luân thì ba vị tiền bối muốn xét xử cách nào tùy ý. Văn bối đã nói hết lời, giờ xin cáo biệt.

Dứt lời, Bạch Vân Phi cúi chào rồi nắm tay Lam Tiểu Diệp bỏ đi. Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vỹ và bốn tỷ nữ áo trắng liền tung mình đi theo.

Thanh Loan chạy theo Bạch Vân Phi, gọi thất thanh :

- Đại tỷ tỷ !

Bạch Vân Phi dừng bước, xoay lại cười , nói :

- Loan muội ! Muội muốn nói chuyện gì ?

Đôi mắt rưng rưng ngấn lệ, Thanh Loan nắm hai tay Bạch Vân Phi, run giọng hỏi :

- Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ thật muốn rời muội sao ?

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói :

- Muội phải đi theo sư phụ về núi Côn Luân, và nhớ chiếu cố cho Vũ huynh. Đến khi nào tỷ tỷ nhớ muội sẽ đến núi Côn Luân gặp muội.

Đôi mắt huyền lay láy vừa ráo lệ, Thanh Loan nói :

- Mấy ngày nay muội nghĩ có nhiều việc, nhưng chưa kịp nói cho Đại tỷ nghe, mà giờ tỷ tỷ lại phải rời muội.

Trước cử chỉ quyến luyến, bất giác Bạch Vân Phi cảm động rơi lệ, đưa tay dịu dàng vuốt mái tóc Thanh Loan, an ủi :

- Tỷ chỉ rời muội một thời gian ngắn thôi. Mai sau còn nhiều dịp gặp gỡ, muội đừng buồn nữa...

Bạch Vân Phi nhìn qua Phàn Tú Vỹ rồi nói tiếp :

- Ba tháng sau, tỷ sẽ phái Phàn Tú Vỹ cỡi Bạch Hạc đến núi Côn Luân cho muội nhé. Rồi có dịp rảnh, muội cỡi Bạch Hạc đến đây thăm tỷ.

Thanh Loan quay nhìn Ngọc Chánh Tử, đôi môi mấp máy mà không biết nói lời nào. Nàng liền cúi đầu giấu hai dòng lệ rồi từ từ bước tới bên Lam Tiểu Diệp.

Bạch Vân Phi thấy tình cảnh quá thương tâm vội quay qua Lam Tiểu Diệp khẽ nói :

- Diệp muội muội, chúng ta đi thôi !

Lam Tiểu Diệp liếc mắt nhìn Mã Quân Vũ đầy quyến luyến rồi dẫn bốn tỷ nữ chạy theo Bạch Vân Phi...

Phàn Tú Vỹ cúi chào Côn Luân Tam Tử rồi nói :

- Ba vị đều là người sáng suốt trên võ lâm, mong khi hành sự nhớ những lời hơn thiệt của chủ nhân tôi. Hiện giờ trên võ lâm sắp có trận phân tranh ác liệt trong ngày đại hội quần hùng. Có lẽ trận đấu khốc liệt của cửu đại môn phái, trận đấu ba trăm năm trước đây, mà Mã thiếu hiệp bị nghiêm phạt thì hồi hận vô cùng.

Dứt lời, Phàn Tú Vỹ chớp mình phi thân theo Bạch Vân Phi, nhanh như vệt khói xám.

Thông Linh đạo trưởng từ nãy giờ vẫn đứng trố mắt nhìn mọi người không nói được một lời.

Bóng của bảy thiếu nữ vừa khuất dạng, Thông Linh đạo trưởng nhìn Mã Quân Vũ rồi nói với Huyền Thanh đạo trưởng :

- Đại sư huynh ! Môn hạ đệ tử của đại sư huynh hiện giờ không thể coi là môn hạ phái Côn Luân được nữa. Theo ý của tiểu đệ nên để cho nó tự do muốn đi đâu mặc ý nó !

Mã Quân Vũ đống cả người, nói không ra tiếng, quỳ vội trước mặt Thông Linh đạo trưởng van xin :

- Đệ tử có phạm đến môn quy, xin Chưởng Môn nhân sư thúc chiếu theo môn luật nghiêm trị.

Lý Thanh Loan thấy Mã Quân Vũ quỳ, nàng cũng vội vã quỳ theo và tiếp lời nói :

- Xin Chưởng Môn nhân tha cho Vũ ca ! Vũ ca là một người rất tốt.

Huyền Thanh đạo trưởng bùi ngùi nhớ đến đệ tử Hắc Thủ Kim Cương Trần Xương, trước kia cũng bị đuổi ra khỏi sư môn. Rồi sau Trần Xương đã nhiều lần đến cầu xin, tìm đủ cách để được tái nhập nhưng vẫn bị lão từ chối. Đến cuối cùng vì một câu tức giận của lão, buộc Trần Xương đi tìm cho được Tạng Chánh Đồ. Thế mà Trần Xương cũng hết lòng chịu cực khổ đi tìm cho được, đến nỗi phải bị thiệt mạng dưới tay bọn Giang Nam Song Quái ở ngoài Tam Thanh Quan.

Giờ đây, lại diễn lại thảm kịch đuổi môn hạ đệ tử ra khỏi môn trường nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng cố nén đau buồn, chấp tay nói với Thông Linh đạo trưởng :

- Việc này xin do Chưởng Môn định đoạt.

Thông Linh đạo trưởng tuy thấy rõ nét đau khổ của Huyền Thanh đạo trưởng, nhưng ông ta hiện là Chưởng Môn, thì lời nói ra không thể bỏ qua được. Hơn nữa, Bạch Vân Phi đã làm cho ông ta tự ái không ít.

Thông Linh đạo trưởng nghiêm sắc mặt, nói :

- Đại sư huynh dạy như vậy, thì tiểu đệ xin quyết định.

Huyền Thanh đạo trưởng gượng cười :

- Xin Chưởng Môn cứ xử sự !

Ngọc Chánh Tử đứng sau lưng Thông Linh đạo trưởng, định mở lời khuyên ngăn, nhưng Huyền Thanh đạo trưởng tỏ ý ngăn lại.

Mã Quân Vũ thấy vẻ mặt của Chưởng Môn nhân quá lạnh nhạt, biết không thể cầu xin được, nên gục đầu xin nhận hình phạt.

Thông Linh đạo trưởng quắc mắt nhìn Mã Quân Vũ rồi rút thanh kiếm bên lưng phát ra một cái, lạnh lùng nói :

- Từ nay trở đi, người không còn là môn hạ đệ tử phái Côn Luân nữa. Đúng theo môn quy là phải phế võ công của người, nhưng xét người cũng chưa có điều gì ác độc mấy nên ta phá luật để cho người tự do ở ngoài môn phái. Vậy người hãy đi đi.

Nấc lên mấy tiếng thảm não, Mã Quân Vũ nhìn Huyền Thanh đạo trưởng gọi lớn :

- Sư phụ... Sư phụ...

Chàng chỉ kêu được mấy lời, rồi nghẹn lời nói không ra tiếng.

Huyền Thanh đạo trưởng cũng không thể cầm được hai dòng lệ, nhưng đành phải ngẩng mặt nhìn trời, như kẻ vô sự.

Mã Quân Vũ đứng phắt dậy, chạy đến bên Huyền Thanh đạo trưởng khóc tức tưởi, nói :

- Sư phụ ! Sư phụ không muốn nhìn đệ tử...

Huyền Thanh đạo trưởng lên đưa tay lau nước mắt, rồi quay lại cười nhạt nói :

- Người đã bị Chưởng Môn nhân đuổi ra khỏi môn trường rồi thì tình sư đồ cũng không thể tồn tại được.

Máu trong người Mã Quân Vũ như chạy ngược lên, tim đập thành thịch, đầu óc bấn loạn như muốn tung ra. Chàng hét lên một tiếng rồi té xỉu xuống đất, ngất lịm.

Lý Thanh Loan hoảng hốt, chạy lại đỡ Mã Quân Vũ dậy và đưa tay đánh các huyết đạo.

Cảnh tượng trước mắt, Huyền Thanh đạo trưởng cảm thấy như muôn ngàn mũi nhọn chích vào tim gan, vội xoay mình nhìn nơi khác nói :

- Chúng ta đi thôi !

Thông Linh đạo trưởng dứt kiếm vào vỏ, nói :

- Đi ! Loan nhi đứng dậy theo ta !

Hai hàng nước mắt ràn rụa, Thanh Loan ngẩng mặt lên, run giọng nói :

- Sư bá và sư phụ đi trước, con phải chờ Vũ ca tỉnh dậy rồi sẽ cùng với Vũ sư ca về sau.

Ngọc Chánh Tử thương hại nhìn Thanh Loan, nói :

- Loan nhi ! Mã huynh của con đã bị Chưởng Môn nhân đuổi ra khỏi môn trường rồi. Nó tỉnh lại cũng không thể trở về Côn Luân được.

Thanh Loan từ từ đặt Mã Quân Vũ nằm xuống rồi đứng dậy bái Ngọc Chánh Tử thưa :

- Sư phụ ! Con không về núi Côn Luân được không ?

Ngọc Chánh Tử vừa thương xót vừa cười thầm :

- Con là đệ tử Côn Luân thì không thể ở lại đây.

Thanh Loan mếu máo, hỏi :

- Nếu vậy Chưởng Môn sư bá đuổi luôn con ra khỏi môn trường để con được ở đây săn sóc Vũ ca, chứ không để Vũ ca con một mình ở nơi núi sâu nầy, con làm sao yên tâm được ?

Ngọc Chánh Tử nhìn Lý Thanh Loan, rồi hỏi :

- Loan nhi ! Con thật không muốn trở về sao ?

Nàng gật đầu đáp :

- Con không muốn rời sư phụ, nhưng Vũ ca không về thì con sẽ sanh bệnh, làm khổ sư phụ !

Ngọc Chánh Tử thở dài nói :

- Sau này con nhớ sư phụ thì đến Tam Nguyên Cung mà tìm.

- Con luôn nhớ sư phụ. Lúc nào Vũ ca lành bệnh, con sẽ trở về ngay.

Ánh nắng vàng nhạt chiếu xuống cành cây, kẽ lá, làm ửng hồng đôi má đầm lệ của Thanh Loan. Đôi mắt huyền của nàng chứa đầy niềm đau xót.

Ngọc Chánh Tử nhìn Thông Linh đạo trưởng, chấp tay, nói :

- Tiểu muội xin Chưởng Môn sư huynh vị tình cho Loan nhi ở lại đây săn sóc cho Quân Vũ rồi sẽ trở về sau.

Thông Linh đạo trưởng ngắt lời, nói :

- Loan nhi tuy được sư muội thấu nhận vào làm môn hạ, nhưng chưa làm lễ bái kiến thần tượng tổ sư, nên không kể là đệ tử chính thức của phái Côn Luân. Vậy do sư muội quyết định. Thôi chúng ta dời gót.

Dứt lời, ông ta bước đi trước...

Ngọc Chánh Tử nhìn Thanh Loan đầy thương hại, nói :

- Ta cho phép con ở lại săn sóc sư huynh con, và lúc nào con rảnh về thăm ta. Thôi ta phải trở về.

Thanh Loan chấp tay bái Ngọc Chánh Tử, nói :

- Con xin bái tạ lòng đại lượng của sư phụ !

Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử liền nối gót bước theo Thông Linh đạo trưởng. Ba người đều lặng lẽ bước đi, không nói một lời nào. Nhưng ai nấy đều có tâm trạng riêng.

Lý Thanh Loan nhìn sống ba bóng người từ từ khuất dạng.

Mặt trời đã chìm mất sau dãy núi hướng Tây, mà Mã Quân Vũ vẫn còn nằm thiêm thiếp dưới đất. Màn đêm càng lúc càng đen lại, gói chặt cả cánh rừng cô tịch.

Hai bàn tay ngọc trắng phau, Thanh Loan không ngớt xoa bóp các huyệt đạo của Quân Vũ. Nàng khóc đến hết nước mắt, nói không ra tiếng, nhưng Mã Quân Vũ vẫn nằm yên như một cái xác không hồn.

Bỗng có giọng nói trầm trầm vọng lại :

- Người cứ đánh huyệt như vậy thì đến ngày mai cũng không thể cứu hãn được. Người muốn hãn tỉnh lại thì phải đỡ hãn dậy, đánh vào huyệt Mạng Môn mới được.

Đêm tối mà trong rừng sâu lại phát ra tiếng nói lạ lùng thật đáng ngại nhưng Lý Thanh Loan không hề sợ sệt. Nàng chẳng thêm tìm hiểu tiếng nói của ai nữa, chỉ lo đỡ Mã Quân Vũ lên, đánh thông huyệt Mạng Môn sau lưng.

Chớp mắt, Mã Quân Vũ thở ra một hơi dài, lớn tiếng gọi :

- Sư phụ... Sư phụ...

Thanh Loan mừng rỡ la lớn :

-Vũ ca ! Sư bá và sư phụ đều đi cả rồi, chỉ có mình muội ở lại với huynh...

Nói đến đây, nàng xoay đầu lại thì đã thấy một người đứng bên nàng, mình mặc áo bào, lưng đeo trường kiếm.

Nàng nói tiếp :

- Và có thêm một vị đạo trưởng cũng có mặt ở đây nữa.

--- oOo ---